

Sygn. akt I C 1445/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2018r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) Bank S.A z siedzibą we W.

przeciwko Ł. J.

o zapłatę kwoty 3.095,91zł

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

W dniu 8 marca 2018 r. strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko Ł. J. o zapłatę kwoty 3.095,91 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 2.690,70 zł od dnia 7 marca 2018 r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 185,01 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Strona powodowa wskazała, że w dniu 2 października 2014 r. zawarła z pozwanym Ł. J. umowę kredytu nr (...). Pozwany zobowiązał się spłacać kredyt w ratach, jednakże należność wynikająca z przedmiotowej umowy nie została w całości spłacona. W związku z naruszeniem warunków umowy - brakiem spłat bank wypowiedział umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 31 lipca 2017 roku całe zobowiązanie postawione zostało w stan natychmiastowej wymagalności. Na kwotę dochodzoną pozewem złożyły się kwota 2.690,70 zł tytułem kapitału, kwota 185,01 zł tytułem sumy odsetek umownych i karnych naliczonych na dzień sporządzenia pozwu oraz kwota 220,20 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

W dniu 11 kwietnia 2018 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie (sygn. akt VI Nc-e (...)) postanowienie w przedmiocie przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w Świdnicy wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwany, pomimo podjęcia próby doręczenia mu odpisu pozwu z załącznikami i wezwania na rozprawę na prawidłowy adres nie odebrał korespondencji, nie udzielił odpowiedzi na pozew, nie stawiał się również na rozprawę.

W toku postępowania

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 października 2014 r. strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarła z pozwanym Ł. J. „Umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...)” na okres od dnia 2 grudnia 2013 r. Kredytu udzielono w wysokości 5604,94 zł, pożyczka nie była oprocentowana, pozwany nie był zobowiązany również do zapłaty żadnych kosztów pożyczki, wobec czego (...) pożyczki wynosiło 0%. Zobowiązanie zostało rozłożone na 50 rat płatnych do 2-tgo każdego miesiąca począwszy od miesiąca listopada 2014 r., w związku z czym płatność ostatniej raty przypadała na dzień 2 grudnia 2018 r. W myśl umowy miesięczne raty wynosiły 112,10 zł, ostatnia rata była natomiast płatna w kwocie 112,04 zł.

W przypadku nieregulowania w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat kredytu bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie ustalonym przez bank, nie krótszym niż dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni.

Dowód:

- umowa o kredyt na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 2 października 2014 r. – k. 20-22;

Pozwany zaprzestał spłaty zadłużenia w listopadzie 2016 r., wobec czego strona powodowa podjęła szereg czynności w celu nakłonienia pozwanego do dalszej spłaty zadłużenia, co wiązało się jednak z naliczeniem pozwanemu szereg kosztów monitów i upomnień na łączną kwotę 220,20 zł. Pozwany dokonał spłaty zobowiązania na kwotę 2.914,24 zł.

Dowód:

- wykaz odsetek, kosztów i upomnień oraz zestawienie wpłat – k. 17-19;

- tabela opłat i prowizji – k. 23.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie oparto o zapisy umowy zawartej między stronami, przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.). Sąd dopuścił wszystkie dowody z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, jednakże uznał, że dowody te nie wykazują wymagalności roszczenia strony powodowej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie pozwany zachowywał się biernie. Nie odebrał skierowanej do niego korespondencji pomimo wysłania jej na prawidłowy adres zameldowania, wobec czego nie stawił się na rozprawę przeprowadzoną w dniu 8 listopada 2018 r., i nie wniósł również odpowiedzi na pozew. Zachodziły zatem wszelkie przesłanki do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Jednakże wbrew regulacji art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie mógł przyjąć za prawdziwe twierdzenie strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie bowiem budziły one wątpliwości w zakresie wskazanej daty wymagalności roszczenia. Wskazać bowiem należy, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby doszło do wypowiedzenia przedmiotowej umowy, pomimo iż twierdzenia takie zawarte zostały w pozwie, a tym samym nie można stwierdzić, że roszczenie strony powodowej jest w całości wymagalne. Wskazać bowiem należy, że strona powodowa nie przedłożyła pisma wypowiadającego przedmiotową umowę ani dowodu, że pozwany otrzymał to wypowiedzenie. Wprawdzie umowa nie reguluje sposobu wypowiedzenia umowy, jednakże zgodnie z art. 77 § 2 k.c. jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie wymaga zachowania formy dokumentowej, chyba że ustawa lub umowa zastrzega inną formę. Zgodnie zaś z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Tym samym strona powodowa nie wykazała wymagalności roszczenia, do czego była zobowiązana na podstawie art. 6 kc.

Nadto wskazać należy, że pozew jest treściowo sprzeczny z dokumentami przedłożonymi przez stronę, bowiem w pozwie strona powodowa wskazuje, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 31 lipca 2017 r., natomiast z wykazu kosztów, monitów i upomnień wynika, że tego dnia wysłano dopiero pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Roszczenie strony powodowej nie jest również w całość wymagalne z racji nadejścia końca umowy kredytowej, bowiem termin płatności ostatniej z rat przypada dopiero na dzień 2 grudnia 2018 r, a więc już po dacie wydania wyroku w przedmiotowej sprawie.

Dodatkowo wskazać należy, że, skoro nie wiadomo kiedy wierzytelność postawiona została w stan wymagalności, to nie możliwą stała się kontrola czy roszczenie nie jest przedawnione, co jest możliwe biorąc pod uwagę fakt, że roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej (3 letni okres przedawnienia) a umowa między stronami zawarta została w dniu 2 października 2014 r. W obecnym stanie prawnym przedawnienie roszczenia badane jest przez Sąd z urzędu. Zgodnie bowiem z art. 5 ust 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104) roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Nadto cytowana ustawa wprowadziła do kodeksu cywilnego art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W tym stanie rzeczy, wobec niewykazania w sposób niebudzący wątpliwości, że roszczenie strony powodowej jest wymagalne Sąd oddalił powództwo strony powodowej w całości o czym orzeczono w sentencji postanowienia.